

melsen om Jordvurdering gik ud. Da saa Lovforslaget kom tilbage til Folketinget, blev det standset her. Den 9. November 1915 fremsatte den radikale Regering atter Forslag til Lov om en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld — den skulde kun gælde for 1916 — og om Ændringer i Lov om Ejendomsskyld. Dette Lovforslag indeholdt atter Bestemmelsen om Jordvurderingen og var holdt indenfor det i 1913—14 i Folketinget vedtagne Lovforslags Rammer. Ved Lovforslaget forhøjedes Fradraget til 2.800 Kr., som har været gældende siden. Lovforslaget vedtoges med enkelte Ændringer, i begge Ting mod det konservative Folkepartis Stemmer; særlig var det Jordvurderingen, det konservative Folkeparti stemte imod.

I 1916—17 fremsatte Regeringen Forslag til Lov om Forhøjelse af Ejendomsskylden til Staten for Aaret 1917 fra 1,1 til 1,65 pro mille for Ejendomme med et afgiftspligtigt Beløb paa mindst 8.000 Kr. Folketinget forhøjede dette Beløb til 10.000 Kr. mod Venstres og de Konservatives Stemmer. Lovforslaget blev ikke færdigbehandlet i Landstinget og bortfaldt altsaa. I næste Samling, den 2. Oktober 1917, straks ved Rigsdagssamlingens Begyndelse, fremsætter Regeringen atter, denne Gang i Landstinget, Forslag til Lov om Forhøjelse af Ejendomsskylden til Staten for Ejendomme med et afgiftspligtigt Beløb af 10.000 Kr., altsaa det samme, som var blevet vedtaget af de daværende Regeringspartier i Folketinget i 1916—17. Lovforslaget gik ud paa, at Promillen ogsaa for dette Aar skulde forandres fra 1,1 til 1,65. Denne Gang havde Lovforslaget en heldigere Skæbne i Landstinget, idet Venstre mere og mere sluttede sig til den radikal-socialistiske Retning. Lovforslaget vedtoges nemlig i Landstinget mod det konservative Folkepartis og 3 Venstremænds Stemmer. Her i Folketinget vedtoges Lovforslaget derefter med 48 Stemmer mod 33.

I 1918—19 fremsatte Regeringen igen Forslag til Lov om Ændring i Lov om Ejendomsskyld. Dette Lovforslag, som blev fremsat den 4. Oktober 1918, gik ud paa, at den Vurdering, som skulde afholdes i 1919, blev udskudt til 1920, og at Promillen blev forhøjet fra 1,1 til 3. I Folketingsudvalgets Betænkning over dette Lovfor-

slag udtaler det konservative Mindretal, at den Vurdering, der skal lægges til Grund for Jordskylden, er en Opgave, som kun kan løses af et med dette Formaal for Øje nedsat Udvalg, og dernæst, at den Tid, der bliver til Raadighed, er for kort, naar Opgaven skal løses forsvarligt. Forslaget vedtoges i begge Ting mod det konservative Folkepartis Stemmer.

Man vil se, at ved Behandlingen af disse forskellige Lovforslag, jeg her har gennemgaaet, gaar Partiet Venstre længere over mod det radikal-socialdemokratiske Standpunkt i Ejendomsbeskatningen, og det foreliggende Lovforslag er et Skridt i samme Retning. Hartkornsskatten var i sin Tid en ren og skær Jordskat, men den hvilede paa et solidt og omhyggeligt udarbejdet Grundlag, et Grundlag, hvis Udarbejdelse tog en lang Aarrække, henimod 40 Aar. Men nu vil man indføre en Jordskat paa et Grundlag, der ikke var tænkt som Skattegrundlag ved Ansættelsen af Jordværdien. Ved de tidligere Behandlinger, særlig ved Behandlingen af Lovforslaget i 1918—19, var der ikke tænkt paa, at denne Jordvurdering skulde bruges som Skattegrundlag; det konservative Folkeparti har ogsaa Gang paa Gang modsat sig, at denne Jordvurdering blev brugt som Grundlag for Udskrivning af Korn efter de tidligere Kornlove.

I Bemærkningerne til Lovforslaget staar der, at efter Over-Skyldraadets Formening er den Jordvurdering, der er sket i 1920, ikke uegnet som Beskatningsgrundlag; men det er ikke ganske rigtigt. I Over-Skyldraadets Skrivelse staar der følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere: „Det vil af det bemærkede fremgaa, at Jordværdiansættelserne i 1920 maa antages at lide af forskellige Mangler — om hvis Omfang og Betydning der dog gør sig ret afvigende Meninger gældende indenfor Over-Skyldraadets —, men Raadets Flertal mener i alt Fald at turde udtale, at disse Mangler, som Raadet selvfølgelig i videst mulige Omfang vil stræbe at faa rettet, formentlig ikke er saa væsentlige, at de gør Ansættelsen af Jordværdien i 1920 uegnet som Skattegrundlag, navnlig heller ikke, naar den med Hensyn til Ensartethed og Sikkerhed sammenlignes med de første Ansættelser til Ejendomsskyld.“ Denne